

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5713/2020
10.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина председника већа, Марине Милановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Алексић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, оба из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5121/19 од 30.07.2020. године, у седници одржаној 10.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5121/19 од 30.07.2020. године и предмет враћа другостепеном суду на поновно одлучивање о жалби тужених.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пријеполу П 98/19 од 07.10.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезани су тужени да тужиоцу солидарно плате износ од 758.801,00 динар, са законском затезном каматом на појединачно наведене износе и износ од 188.651,51 динар, са законском затезном каматом на појединачно наведене износе. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плате 259.548,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5121/19 од 30.07.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда и одбијен, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му солидарно исплате 758.801,00 динар, са законском затезном каматом на појединачно наведене износе и износ од 188.651,51 динар, са законском затезном каматом на појединачно наведене износе. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженима на име трошкова поступка плати 79.125,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 18/20) и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажним решењем Основног суда у Пријепољу О 417/12 расправљена је заоставштина иза покојне ГГ, коју је чинило право сувласништва са $\frac{1}{2}$ идеалног дела породичне стамбене зграде на кп. бр. .../... уписане у ЛН бр. ... КО ... и право својине на стану у ул. ... бр. .... у ..., на ... спрату зграде улаз бр. ..., зграда бр. ... на кп. бр. .../..., уписане у ЛН бр. ... КО ... . За наследнике на заоставштини покојне ГГ оглашени су тужени ББ са уделом од 27/40, тужилац са уделом од 9/40 и њихов брат ДД са уделом од 4/40. ДД је са тужиоцем закључио уговор о поклону, којим уговором му је поклонио непокретности које је стекао по основу наслеђа иза смрти покојне ГГ. Након окончања оставинског поступка, тужилац је сувласник са $\frac{2}{3}$ идеалних делова на предметној породичној стамбеној згради и $\frac{1}{3}$ идеалних делова на предметном стану, а тужени ББ сувласник са $\frac{1}{3}$ идеалних делова на предметној породичној стамбеној згради и $\frac{2}{3}$ идеалних делова на предметном стану. Пред Основним судом у Пријепољу вођен је парнични поступак по тужби овде тужиоца, у ком поступку је 01.07.2014. године донето решење, којим је одређена привремена мера и наложено ВВ и ЂЂ да се у року од 8 дана иселе из предметних непокретности. Тужилац је покренуо и поступак за физичку деобу предметних непокретности, у ком поступку је закључено поравнање 13.01.2016. године, по ком поравнању је тужиоцу у својину припао подрум и приземље предметне породичне стамбене зграде и предметни стан, а туженом ББ ... спрат и ... предметне породичне стамбене зграде. Тужени ВВ син туженог ББ.

Тужилац тужбом тражи да му тужени солидарно исплате накнаду због немогућности да користи предметне непокретности за период од септембра 2013. године, до јануара 2016. године, са којих разлога је изведен доказ вештачењем од стране судског вештака економске струке у вези висине месечне закупнине за предметне непокретности, према сувласничким уделима тужиоца и туженог ББ.

Код тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао тужене да тужиоцу солидарно плате износ од 758.801,00 динар, са каматом, јер је сматрао да тужилац, као сувласник предметних непокретности има право да их држи и користи заједно са осталим сувласницима, у чему је тужилац био онемогућен у спорном периоду, јер су га тужени у томе спречавали, применом члана 14. Закона о основама својинскоправних односа и члана 155. и 189. Закона о облигационим односима. Првостепени суд је обавезао тужене да тужиоцу солидарно плате и износ од 188.651,51 динар, са каматом, јер је сматрао да су тужени у обавези да тужиоцу плате трошкове комуналија и пореза за предметне непокретности, које је тужилац платио.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован тужбени захтев, јер је сматрао да је првостепени суд погрешно применио материјално право. Наиме, другостепени суд је сматрао да то што је тужилац са туженим ББ био сувласник на предметним непокретностима, да је тужилац био сувласник на неподељеним деловима предметних непокретности, те да тужиоцу није могло бити познато који део предметних непокретности њему припада у својину и са којим делом истих може слободно да располаже, те да самим тим не може имати право на изгубљену добит због некоришћења предметних непокретности за спорни период. Осим наведеног, другостепени суд је сматрао да тужилац није доказао своју намеру да би издавао предметне непокретности. Другостепени суд је одбио, као неоснован и

захтева тужиоца за исплату износа од 188.651,51 динар са каматом, јер тужилац није доказао за који период су извршене уплате и ко их је извршио.

Основано се ревизијом тужиоца указује да је другостепени суд, због погрешне примене материјалног права непотпуно утврдио чињенично стање.

Чланом 14. став 1. Закона о основама својинскоправних односа прописано је да сувласник има право да ствар држи и да је користи заједно са осталим сувласницима сразмерно свом делу, не повређујући право осталих сувласника. Чланом 43. истог закона прописано је да сувласник, односно заједнички власник има право на тужбу за заштиту права својине на целу ствар, а сувласник има право на тужбу за заштиту свог права на делу ствари.

Чланом 210. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да када је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема своју основу у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а када то није могуће, да накнади вредност постигнуте користи. Чланом 214. истог закона прописано је да када се враћа оно што је стечено без основа, морају се вратити и плодови, платити затезне камате и то ако је стицалац несавестан, од дана стицања, а иначе од дана подношења захтева.

Имајући у виду наведене одредбе материјалног права, као и правну природу сувласништва, то следи да сувласник има право да ствар држи и да се њоме користи заједно са осталим сувласницима у складу са уделима неповређујући права осталих сувласника, сагласно члану 14. Закона о основама својинскоправних односа, јер је сувласник власник сваке честице на ствари и он може заједно са другим сувласником да користи ствар, с тим што се својим правом коришћења може, али не мора користити. Када више лица има право сусвојине на неподељеној ствари, а један сувласник је искључиви држалац ствари, право на накнаду због некоришћења сувласничке ствари цени се применом правила стицања без основа. Стим у вези, а у ситуацији када сувласник није у државини сувласничке ствари и не захтева предају у судржавину, деобу, нити уређење начина коришћења сувласничке ствари, односно пасивно се понаша, тада тај сувласник нема право на накнаду за коришћење, јер понашање сувласника који је у државини сувласничке ствари није противправно, међутим, сувласник који не користи сувласничку ствар имао би право да од сувласника, који користи ту ствар тражи накнаду због некоришћења сувласничке ствари и то само ако је према сувласнику, који користи сувласничку ствар истицао захтеве који би имали за циљ омогућавање коришћења сувласничке ствари (захтев за предају у судржавину, деобу, уређење начина коришћења сувласничке ствари).

Тужилац тужбом тражи да се обавезу тужени да му исплате накнаду због некоришћења сувласничке ствари, предметних непокретности за период од септембра 2013. године закључно са јануаром 2016. године у висини закупнине, тврдећи да је тужени ББ несавестан држалац предметних непокретности на коме су они сувласници са одговарајућим уделима, а да тужени ВВ, син ББ, без правног основа држи предметне непокретности.

Тужилац и тужени ББ били су сувласници са одговарајућим уделима на предметним непокретностима по основу наслеђа иза своје покојне сестре, све док није

извршена физичка деоба, тужени су били у државини предметних непокретности и тужилац им се обраћао ради предаје у судржавину предметних непокретности, покренуо поступак за иселење туженог ВВ и поступак за физичку деобу предметних непокретности, које радње су имале за циљ омогућавање коришћења сувласничке ствари, због чега се не може прихватити, као правилан закључак другостепеног суда да тужилац нема право на накнаду због некоришћења сувласничких непокретности. Стога, с обзиром да другостепени суд, због погрешне примене материјалног права није утврдио чињенице које су од утицаја за одлуку о захтеву тужиоца за накнаду због немогућности коришћења предметних непокретности, јер није утврђено када се тужилац обраћао туженима да му предају у судржавину предметне непокретности, односно истицао захтеве који би имали за циљ омогућавање коришћења сувласничких непокретности, то је другостепена пресуда морала да буде укинута, како би другостепени суд, ради правилне примене материјалног права утврдио чињенице које су од утицаја за одлуку о овом захтеву тужиоца.

Осим тога, не може се прихватити, као правилан ни закључак другостепеног суда да тужилац није доказао за који период су извршене уплате, ни ко је извршио уплате по признаницама које су достављене, с обзиром да је другостепени суд пропустио да цени те доказе.

У поновном поступку, другостепени суд ће имајући у виду примедбе изнете у овом решењу, утврдити чињенице које су од значаја за правилну примену материјалног права, након чега ће о жалби тужених донети нову и закониту одлуку.

Са напред наведених разлога, на основу члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић